'रघूयते' लघ्वीं शीघ्राङ्गतिमात्मन इच्छते, 'ते' तुभ्यं, 'नमोस्तु'। त्वं 'यजमानेन सह', 'नाकं' स्वर्गम्, 'आरोह'। 'परमे व्योमन्' उत्कृष्टे विशेषेण रक्षके स्वर्गस्थाने स्थितं, 'सूर्य्यं', 'गच्छतात्' अयं यजमानो गच्छतु॥

(१०) अथ दशमं मन्त्रमाह। "अभूदेवः सविता वन्द्यो नु नः। इदानीमह्नः उपवाच्यो नृभिः। वि यो रत्ना भजति मानवेभ्यः। श्रेष्ठन्नो अत्र द्रविणं यथा दधत्" इति। 'सविता देवः', 'नः' अस्माकं, 'नु' क्षिप्रमेव, 'वन्द्यः' नमस्कार्य्यः, 'अभूत्'। 'इदानीम्' अस्मिन्नुदयकाले, 'अह्नः', निमित्तभूतात् 'नृभिः' मनुष्यैः, अयं सविता 'उपवाच्यः' उपेत्य वक्तव्यः, स्वस्वव्यापारसिद्ध्यर्थं प्रकाशं कुर्व्विति प्रार्थनीयः, सविता 'मानवेभ्यः', रत्नश्रेष्ठानि धनानि 'भजति' अस्येदमिति विभागं करोति, सोयं सविता 'अत्र' अस्मिन् कर्म्मणि, 'नः' अस्माकं, 'श्रेष्ठं द्रविणं' अतिप्रशस्तं धनं, 'यथादधत्' यथावत् सम्पादयतु॥

(११) अथैकादशं मन्त्रमाह। "उप नो मित्रावरुणाविहावतम्। अन्वादीध्याथामिह नः सखाया। आदित्यानां प्रमतिर्हेतिः। उग्रा शता पाष्टा च विषा परिणो वृणक्तु" इति। हे 'मित्रावरुणौ', 'नः' अस्मान् सोमापराधरहितान्, 'इह' कर्म्मणि, 'उपावतं' उपेत्य रक्षतं। हे 'सखाया' सखिवदत्यन्तस्निग्धौ युवां, 'इह' कर्म्मणि, 'नः' अस्मान्, 'अन्वादीध्याथां' अनुक्रमेण सर्व्वतो दीप्तान् कुरुतं। 'आदित्यानां' सम्बन्धी 'हेतिः' पापिषु हिंसाकरणसाधनमायुधं, 'नः' अस्मान,